

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 688/22
8.9.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Зорана Савића, председника већа и судија Весне Петровић и Здравке Ђурђевић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Миленковић као записничарем, у кривичном поступку против окривљеног АА, због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 3 КЗ, одлучујући о жалби јавног тужиоца Другог основног јавног тужилаштва у Београду и жалби браниоца окривљеног, адвоката Лончар Илије, изјављеним против пресуде Другог основног суда у Београду 10К бр 413/22 од 26.05.2022. године, у седници већа одржаној у одсуству уредно обавештеног заменика Апелационог јавног тужиоца у Београду, дана 8. септембра 2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалба јавног тужиоца Другог основног јавног тужилаштва у Београду и жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Лончар Илије и пресуда Другог основног суда у Београду 10К бр 413/22 од 26.05.2022. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду 10К бр 413/22 од 26.05.2022. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио продужено кривично дело тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 3 КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од две године и шест месеци.

На основу члана 258 став 4 ЗКП, оштећена ББ је за остваривање имовинско-правног захтева упућена на парницу, а на основу члана 264 став 4 ЗКП, окривљени АА ослобођен је дужности надокнаде трошкова кривичног поступка и паушала суду.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-јавни тужилац Другог основног јавног тужилаштва у Београду, због одлуке о кривичној санкцији из члана 437 став 1 тачка 4 ЗКП и члана 441 став 1 ЗКП, са предлогом да се окривљени осуди на јединствену казну затвора у трајању од две године и десет месеци, и

-бранилац окривљеног АА, адвокат Илија Лончар, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 1 ЗКП, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања из члана 440 ЗКП и неправилне одлуке о кривичној санкцији из члана 441 став 1 ЗКП, са предлогом да се ожалбена пресуда преиначи тако што ће се окривљени ослободити оптужбе за кривична дела из тачке 1, 2, 3, 4, и 6 оптуженог предлога и у складу са тим донети правилна одлука о висини казне према окривљеном.

Апелациони јавни тужилац у Београду у поднеску Ктж. бр. 740/22 од 15.07.2022. године, предложио је да се жалба јавног тужиоца Другог основног јавног тужилаштва у Београду усвоји и првостепена пресуда преиначи и окривљени осуди на казну затвора у дужем временском трајању, а жалба браниоца окривљеног одбије као неоснована.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа у одсуству уредно обавештеног заменика Апелационог јавног тужиоца, на којој је размотрио списе и првостепену пресуду, те је након оцене жалбених навода и предлога, а имајући у виду и изјашњење Апелационог јавног тужиоца, нашао:

Жалбе су неосноване.

По оцени Апелационог суда, првостепена пресуда није захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 1 ЗКП на коју бранилац окривљеног неосновано у жалби указује и наводи да је тадашњи бранилац окривљеног по службеној дужности, који је присуствовао саслушању окривљеног у просторијама ПС Раковица, поступао упркос одлуци Скупштине адвокатске коморе "Србије" од 13.09.2014. године о обустави рада адвоката на територији Србије (која је отпочела 17.09.2014. године, а завршена 26.01.2015. године), те да с обзиром на то радња саслушања окривљеног пред полицијом није спроведена на законит начин. Наиме, саслушање окривљеног пред ПС Раковица од 29.10.2014. године, у свему је спроведено у складу са одредбама Законика о кривичном поступку, а околност да је тадашњи бранилац поступао супротно одлуци Скупштине АК Србије може бити смао од утицаја на евентуалну одговорност адвоката пред органима Адвокатске коморе и није ни од каквог утицаја на законитост спроведене радње саслушања окривљеног и законитост доказа у смислу члана 16 став 1 ЗКП.

Бранилац окривљеног је у жалби даље навео да првостепени суд у поновном поступку није поступио по примедбама другостепеног суда из решења Кж1 139/22 од 07.03.2022. године, и да у току поновљеног поступка није јасно утврђено да је окривљени заиста учинилац дела која му се стављају на терет, па се с тим у вези указује на несигурност оштећених при опису лица, да окривљени не одговара опису које су дале оштећене, да је налаз и мишљење судског вештака Александра Дупала од

12.06.2017. године хипотетички, јер се искључиво заснива на исказима оштећених и не може јасно указивати на вредност украдене имовине. Такође је навео да је његов браћеник на главном претресу признао дела под тачком 5 и 7 оптужног акта и да је, да му је то била намера, могао и њих да не призна.

Апелациони суд је ценио изнете жалбене наводе и нашао да исти нису основани. По оцени овог суда, првостепени суд је на основу свих правилно изведених и савесно оцењених доказа, које је ценио како појединачно, тако и у међусобној повезаности, утврдио чињенично стање које је наведено у изреци првостепене пресуде, те је правилном применом кривичног закона нашао да се у радњама окривљеног АА стичу сви субјективни и објективни елементи кривичног дела продужено кривично дело тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 3 КЗ.

Наиме, првостепени суд је у образложењу пресуде детаљно ценио све изведене доказе и то одбрану окривљеног, како одбрану коју је изнео у ПС Раковица на записник Ку 19324/14 од 29.10.2014. године и у тужилаштву, тако и одбрану са главног претреса, исказе оштећених – сведока ВВ, ГГ, ББ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, налаз и мишљење судског вештака Александра Дупала и изведене писане доказе, јасно наведши у ком делу им поклања веру и шта из наведених доказа утврђује и посебно образложивши због чега веру поклања одбрани окривљеног АА коју је изнео у тужилаштву и у ПС Раковица дана 29.10.2014. године у присуству браниоца по службеној дужности, када је признао извршење дела и детаљно описао начин извршења у односу на свих седам тачака оптужног предлога и свих седам оштећених, те изразио кајање. С обзиром да је окривљени у полицијској станици детаљно описао на који начин је од оштећених одузимао ствари, што је потврђено и исказима оштећених, сама околност да га поједине оштећене нису препознале као извршиоца кривичног дела или су га другачије описале, не доводи у сумњу правилност закључка првостепеног суда, с обзиром на протек времена, стање шока и али и даље присутан страх код оштећених, имајући у виду да су оштећене ББ и ЕЕ на главном претресу навеле да их је страх да ће га сresti на улици.

С обзиром на наведено, другостепени суд налази да су жалбени наводи браниоца окривљеног без основа и без утицаја на другачију одлуку у овој кривично-правној ствари, јер је првостепени суд у довољној мери расветлио одлучне чињенице и у свему потпуно и правилно утврдио чињенично стање, а за свој закључак дао довољно јасне и аргументоване разлоге, који у погледу одлучиних чињеница не садрже никакве противречности и нејасноће и које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Према томе, чињенично стање у погледу свих битних елемената кривичног дела у питању правилно је и потпуно утврђено, а квалификацијом противправних радњи окривљеног АА по члану 204 став 1 тачка 3 КЗ, кривични закон је правилно примењен. Притом вредност одузетих ствари, на чему се неосновано у жалби браниоца окривљеног инсистира, није од утицаја на постојање битних елемената дела тешка крађа на нарочито дрзак начин, које је окривљеном стављено на терет.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, овај суд је нашао да је иста и у том делу правилна и да је првостепени суд приликом избора врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном, имао у виду све околности из члана 54 КЗ које су од утицаја да кривична санкција буде правилно одабрана и њена

висина адекватно одмерена. Тако је од олакшавајућих околности ценио његово коректно држање пред судом, а од отежавајућих да је више пута осуђиван, између осталог и више пута због истоврсних кривичних дела (против имовине). Дајући овим околностима адекватан значај, а имајући у виду степен кривице, тежину последица, као и значајан протек времена од извршења дела, и по оцени овог суда изречена казна затвора у трајању од две године и шест месеци, представља одговарајућу меру за постизање сврхе кажњавања из члана 42 КЗ, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ, а нарочито за постизање опште и специјалне превенције и изражавање друштвене осуде за кривично дело, јачање морала и учвршћивање обавезе и поштовање закона, због чега се жалбени наводи јавног тужиоца којима се предлаже строже кажњавање, као и жалбени наводи браниоца окривљеног да се окривљени блаже казни показују као неосновани.

На основу свега напред наведеног, применом члана 457 Законика о кривичном поступку, одлучено је као у изреци пресуде.

Записничар

Снежана Миленковић, с.р.

Председник већа-судија

Зоран Савић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић